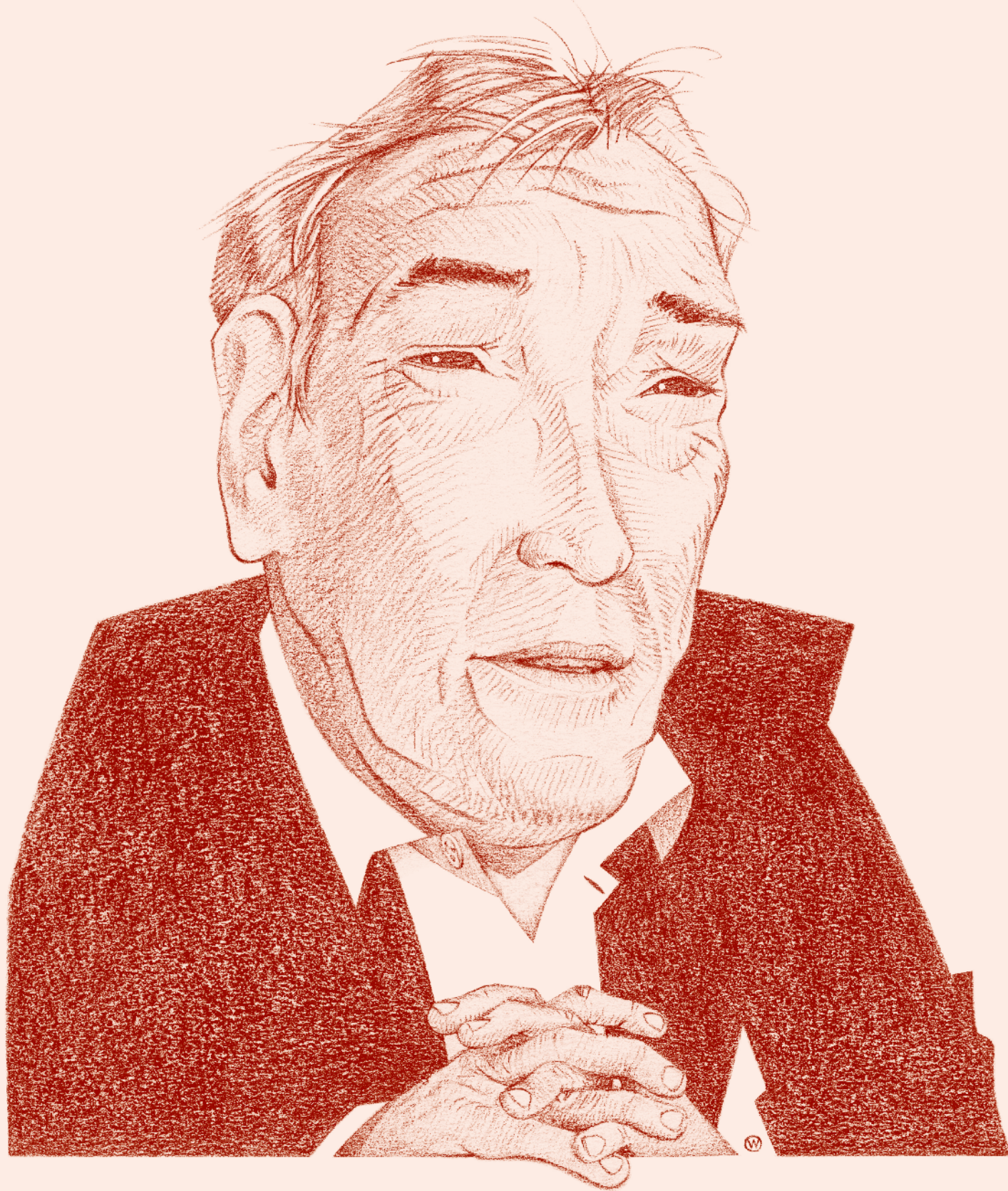

ANDRÉ NIJSSSEN

39

Iedere twee maanden vragen we iemand mee uit eten. De gast kiest een restaurant in Eindhoven en omgeving, FRITS staat erop de rekening te betalen. André Nijssen, directeur van Nijbod Consultancy en op nummer .. in de FRITS Top 50, kiest voor een lunch in De Luytervelde.

TEKST: HETTY VAN ROOIJ

ILLUSTRATIE: JEFFREY WARLICH

Zijn secretaresse is van het doortastende type: ze heeft maar vast een tafel gereserveerd, om twaalf uur precies. En ze waarschuwt: André Nijssen gaat om half twee écht weg, hij moet 's middags naar de rechtbank. Is dat een probleem? Dat ligt eraan waarvoor hij zo dringend naar de rechtbank moet, natuurlijk. Heeft hij zijn hoofd bij het gesprek of bij hele andere dingen?

Allemaal overbodige zorgen. Royaal voor het afgesproken tijdstip staat hij voor de deur, een en al Brabantse gezelligheid. „Ik heb behoorlijk vrijuit gesproken”, zegt hij aan de koffie, en dat bedoelt hij als compliment. En die rechtbank? Niets persoonlijks. Een kort geding. Woonwagewoners. Hij legt de finesses geduldig uit, maar het is duidelijk een klusje van het type waarvan hij er in zijn lange loopbaan al heel wat achter de rug heeft.

De Luytervelde was geen eerste keus, maar het Stadspaviljoen dat hij op het oog had, was weer niet de keus van FRITS. Buiten de deur eten is voor André Nijssen bijna een dagelijkse bezigheid. Zijn vrouw is niet echt zo'n kok en zelf weet hij nog niet hoe hij thee moet zetten, dus het Stadspaviljoen fungeert als een handige combinatie van restaurant, stamkroeg en huiskamer. „Je kunt er lekker eten hoor”, animeert hij. Maar we zouden toch juist buiten de deur gaan eten? „O ja. Dan gaan we naar Acht, daar kom ik ook graag.”

‘Heel Eindhoven’ kent André Nijssen. Hij was jarenlang voetbaltrainer en heeft „het handbal in de stad op de kaart gezet”. Zijn hart klopt voor VV Gestel, waar hij zich als Commissaris bezighoudt met technische zaken. En hij is algemeen directeur van Nijbod Consultancy dat voor

ruim tweehonderd gemeenten alles doet, maar dan ook echt álles, wat te maken heeft met de huisvesting van woonwagewoners. „Wij krijgen een stuk grond aangewezen en we zorgen dat de rest in orde komt”, verduidelijkt hij. Dat betekent advisering, beheer, bouw, onderhoud, renovatie, incasso, aanleg van gas, water en licht, toewijzing van standplaatsen. En Nijbod krijgt ook de problemen op het bord: de amokmakers, de bewonerscommissies, de klachten, de hoorzittingen, de huurachterstand, de criminaliteit, de woede, het onbegrip. De wereld van de woonwagewoners is wat minder geschikt voor het fijngevoelige type. „Niet de gemakkelijkste doelgroep”, formuleert hij netjes. Maar hij heeft er geen enkele moeite mee, zo maakt hij keer op keer duidelijk. Hij vertelt het verhaal graag, en het liefst in onliners; „Ze hebben rechten. Ik vertel hen dat ze ook plichten hebben”.

De attente mevrouw komt met de kaart. Op een doordeweekse dinsdagmiddag staat het royale parkeerterrein van De Luytervelde vol frisgewassen middenklassers. Op het uitnodigende terras klinkt lang-zalze-leven en plopt een campagnekurk; binnen regeert de zakenlunch. Twee gangen, in vlot tempo geserveerd, niet te grote porties, bij uitstek geschikt voor mannen in pakken die 's middags nog meer te doen hebben. Eén glaasje erbij.

André Nijssen is van de stevige biefstuk-frites. Houdt hij van vis? „Nou, nee. Ik ben echt een vlees-man. Eten moet vaak in haast, het is altijd druk-druk-druk, en ik eet waar ik mijn auto kan parkeren. Het moet klaarstaan als ik binnenkom, dan ben ik in twintig minuten weer weg. Als ik echt culinair ga eten? Krokant gebakken zwezerik. In een goed restaurant. Heerlijk!”

Hij begon in de jaren zeventig bij het woonwagenschap Zuidoost-Brabant, dat in die tijd de handen vol had aan het ontmantelen van grote woonwagencentra. „Soms zo'n vierhonderd standplaatsen op afgelegen plekken, dat waren complete vrijstaten. In zeven jaar hebben we 485 nieuwe standplaatsen ontwikkeld, allemaal op kleine centra binnen bestaande wijken. Woonwagewoners moesten toen terug naar de bebouwde kom en dat ging er heftig aan toe, van alle kanten. Tijdens hoorzittingen werden we bekogeld met tomaten. Ik heb het allemaal meegemaakt.”

Is hij ooit persoonlijk bedreigd?

„Ja. Ik heb ook wel eens bewaking bij mijn huis gehad en de mobiele

eenheid binnen. Niet zo prettig, nee, ook niet voor mijn vrouw, maar je moet ermee leren omgaan. Ik heb altijd het vertrouwen gehad: áls ze me iets willen aandoen, dan doen ze dat nooit thuis. En ik heb nooit schrik gehad. Ik ga daar heel losjes mee om.”

In december ’85 kwam er een telefoontje van de burgemeester van Den Bosch en vertrok hij naar Midden-Brabant. „Ik zag toen al dat het bij de gemeenten bijna nergens goed geregeld was. Het woonwagenbeleid was omstreden en leverde geen stemmen op, burgemeesters en wethouders werden er niet populair van, ze waren het liever kwijt dan rijk. Dat bracht me op het idee om voor mezelf te beginnen. Toen heb ik een mooie persconferentie gehouden op het Provinciehuis, en ze haptten toe. Van de 23 gemeenten in het woonwagenschap Den Bosch kreeg ik er 22 mee. Nu hebben we bijna 225 gemeenten als klant, zo’n beetje de helft van Nederland.”

Dat geeft uw bedrijf veel macht.
„Ja. En als het moet, leveren we er ook nog ambtenaren met gespecialiseerde kennis bij. De controle op wat we doen ligt bij de gemeenten, onze opdrachtgevers, en we worden natuurlijk op prestaties afgerekend. Driekwart van onze klanten zit langer dan vijftien jaar bij ons. We hebben dus een naam en een reputatie te verliezen.” Maar Eindhoven is geen klant. „Ik ben er te lang weggeweest en je moet niet teruggaan naar de plaats waar je begonnen bent. Eindhoven heeft het woonwagenbeleid voor een deel uitbesteed aan een woningbouwvereniging. Ze hebben een andere filosofie. Ik vind het er niet goed geregeld.” Aan het lamsvlees vertelt hij over schrikachtige burgemeesters, succesvolle onderhandelingen, zijn drang naar perfectie gekoppeld aan een behoefte aan vrijheid, werkweken van tachtig uur of meer, klanten die wegliepen, maar die hij weer terug wist te halen. Er klinkt weinig twijfel door aan het eigen kunnen. Hij heeft bereikt wat hij wilde bereiken. „Ik was een heel erg verwend jongetje uit Stratum. Moeilijk. Ik stond altijd voorop. Ik ben een streber, ik wil winnen. Ook in de sport. Ik heb mijn leven lang de eerste willen zijn. Maar ik heb van thuis wel spelregels meegekregen.”

Maar wat is zijn zwakke plek?
Daar moet hij even over denken. En na enige aarzeling: „Ik denk dat ik wel eens té zelfverzekerd ben geweest. Ik was nooit bang en ik dacht: Ik kan alles. Ik heb dus wel eens situaties totaal verkeerd ingeschat. In Den Haag, met dertig man tegenover me in een zaaltje, en ik kon geen kant uit. Toen heb ik naar de hemel gekeken; jongens, misschien komen ze me halen. Maar ik ben er uitgekomen. Praten, rustig blijven, goed werken met je ogen. Maar dat had me in mijn begintijd niet moeten gebeuren.”

DE LUYTERVELDE JO GOUDKUILLAAN 11 EINDHOVEN	
2 X BUSINESS LUNCH:	€ 53,00
1X KROKANTE WONTON MET TONIYN EN GAMBA	
1X TARTAAR VAN KALFSHAAS MET ASPERGE	
2X LAMSCARRÉ MET ZEEKRAAL, LAMSOOR EN COUSCOUS	
1 X THEE MET LEKKERNIJEN	€ 5,50
1 X KOFFIE MET LEKKERNIJEN	€ 5,50
2 X WITTE WIJN	€ 9,00
1 FLES MINERAALWATER	€ 5,50
TOTAAL	----- € 67,10

Is er dan een recept voor de omgang met woonwagenbewoners?
„Je hoeft geen grote mond open te trekken. Je moet jezelf niet verloochenen, je boodschap brengen en daar niet vanaf wijken. Nooit om de pot draaien. Afspraken maken, zeggen waar het op staat. Ik heb zalen met vijfhonderd boze woonwagengewoners tegenover me gehad. Dan hoor je later:

‘Kijk uit voor die uit Eindhoven, want die houdt je eraan.’” Diep in zijn hart schuilt een klein beetje een zigeuner, geeft hij toe. „Ik ben van die mensen gaan houden. Als je ’s avonds laat bij de Sinti aan het vuur zit, met een stuk vlees op je bord en gitaarmuziek... Je moet je natuurlijk wel in hun achtergrond willen verdiepen. Ik snap ze wel, ik weet van hoe ver ze komen. Er is hen zó veel afgepakt. Ze mogen niet meer trekken, niet meer handelen, geen stoelen meer matten, geen auto’s meer slopen. Ze zijn vanaf de rand van de bewoonde wereld teruggeduwd in een burgerbestaan, in kleine centra binnen de wijken. De samenleving wil dat zij zich aanpassen en in deze tijd van Wilders is dat alleen maar sterker geworden. Zo dreigen ze zichzelf en hun cultuur kwijt te raken. En ik weet echt niet of dat allemaal wel zo’n goed idee is geweest.”

Kwart over één, het lam was heerlijk, daar komt de koffie. De zoetheid ernaast raakt hij niet aan. Hij vertelt dat hij zich geleidelijk aan terugtrekt uit de zaak: „Ik heb bewust afgebouwd. Mijn vrouw en mijn adjunct nemen de leiding over, ik werk nog maar een paar uur in de week. Ik kom op een leeftijd... en op een gegeven moment moet je je er niet meer mee bemoeien. Ik ben ouderwets. Ik heb de grondbeginselen neergelegd, zij moeten het uitbouwen. En het gaat goed, ze hebben allemaal nieuwe ideeën.” En het gaat tegenwoordig ook anders, realiseert hij zich. Hij kan er niet tegen als er een paspoort en een badge nodig zijn om een gemeentehuis binnen te komen. En grote contracten worden niet meer ondertekend op een stevige koeienkont omdat de wethouder toevallig bij zijn beesten is. „Ik heb voor honderdtachtig burgemeesters gewerkt en als ik hun handtekening nodig had, dan belde ik. Dan moest dat binnen vijf minuten gebeuren. Ik werk met korte lijnen. De weg naar het doel is bij mij altijd kaarsrecht geweest.”

Hij heeft inmiddels voldoende vrije tijd om andere dingen te doen en daar profiteert VV Gestel van. „Ik heb er veel meer tijd in gestopt dan ik gedacht had, het is een hobby geworden.” En verder? Thuis steekt hij geen hand uit („Dat verdient geen compliment, ik weet het”). Lekker eten, regelmatig borrelen, de vaste maandagavond met zijn maten in het Stadspaviljoen. Na lange tijd weer aan de fitness. Hij spreekt losjes over een toekomst met een paar ‘adviseurschapjes’. Is de politiek niet iets voor hem? „Nou nee. Ik zou aanvaringen krijgen. Ik heb er absoluut het geduld niet voor.” Het is half twee. De koffie is op. En weg is hij.